

“தந்தையைப் போல மகன்”?

[மத்தேயு 5:9]

வேதாகமத்தின் புத்துணர்வுத் தன்மையும் உயிர்த்துடிப்பும், அது எப்போதுமே காலத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது என்பதும் மற்றும் அது எந்தக் காலத்திற்கும் நடைமுறைப்படக் கூடியதாக உள்ளது என்ற உண்மையும், அதன் தனிச்சிறப்பான பண்புகளில் ஒன்றாக உள்ளது. பின்வரும் பாக்கியத்தைக் காட்டிலும் நமது காலத்திற்கு மிகவும் தேவையான வேறு வசனப்பகுதி ஏதாவது உள்ளதா: “சமாதானப்பண்ணுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னப்படுவார்கள்” (மத்தேயு 5:9)? இந்த வசனப்பகுதி படிக்கப்படும் காலம் எதுவாக இருப்பினும்,¹ அந்த வேளையில் அந்நியர்கள் அந்நியர்களைக் கொலை செய்து கொண்டிருப்பார்கள், சகோதரர்கள் சகோதரர்களைக் கொலைசெய்து கொண்டிருப்பார்கள், மதரீதியான பிரிவினைக் குழுக்கள் ஒன்றை ஒன்று அழிக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கும் மற்றும் மக்களினங்கள் மற்ற மக்களினங்களை அழித்துப்போட முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கும்.² வெறுப்புணர்வு மற்றும் விரோதம் ஆகியவற்றின் மத்தியில் இந்த பாக்கியம் புத்துணர்வுட்டும் தென்றலாக வருகிறது: “சமாதானப்பண்ணுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னப்படுவார்கள்.”

பாக்கியங்களில் சில, மகிழ்ச்சியுடன் எவ்வாறு தொடர்புடையவையாக உள்ளன என்பது எப்போதுமே தானாகத் தெளிவாகிறதில்லை, ஆனால் இந்த பாக்கியத்தில் நாம் [அதை அறிவதில்] சிறிதளவே இடர்ப்பாடு கொண்டிருக்கிறோம். விரோதம் மற்றும் கலகம் ஆகியவற்றின் மத்தியில் மகிழ்ச்சியாக இருத்தல் என்பது கடினமாக உள்ளது. ஆனால் சமாதானத்தை மேம்படுத்தும் பணியில் உள்ளவர்கள் மகிழ்ச்சியாக உள்ளனர். இதைப் பற்றி நினைத்துப்பாருங்கள். மகிழ்ச்சியான மக்கள் எரிச்சல் கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனரா, அவர்கள் எப்போதுமே குற்றப்படுத்துதலைச் செய்யத் தயாராக இருக்கின்றனரா அல்லது விரோதம் மூட்ட ஆவல் கொண்டுள்ளனரா? இப்படிப்பட்ட மக்கள் பரிதவிக்கப்படத் தக்கவர்களாக உள்ளனர், மற்றும் இவர்கள் மற்றவர்களையும் பரிதவிக்கப்படத் தக்கவர்கள் ஆக்குதல் தான் இவர்களின் ஒரே “மகிழ்வான அனுபவமாக” உள்ளது. சாந்தமான, இரக்கமான, பிரியம் கொண்ட, சமாதானத்தை விரும்புகிற மற்றும் தங்கள் இல்லங்கள், சபை மற்றும் தங்கள் அயலகத்தவர்கள் மற்றும் நண்பவர்கள் மத்தியில் சமாதானத்தை மேம்படுத்தத் தக்களால் இயன்ற எல்லாவற்றையும் செய்பவர்களைப் பற்றிய விஷயம் என்ன? எந்தக் குழு மிகவும் மகிழ்ச்சியானதாக உள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆவியின் கணிகளில், சந்தோஷமும் சமாதானமும் ஒன்றாக இணைந்துள்ளன - மற்றும் இவ்விரண்டிற்கும் முன்னதாக அன்பு வருகிறது (கலாத்தியர் 5:22).

நமது வேதவசனப் பகுதியைப் பற்றிய பல கேள்விகள் பதில் அளிக்கப்பட

வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருத்தலில் அடங்கியுள்ளது என்ன மற்றும் “தேவனுடைய புத்திரர்” என்ற சொற்றொடர் மறைமுகமாக உணர்த்துவது என்ன? ஏழாவது பாக்கியம் பற்றிய நமது படிப்பில், நாம் இவ்வசனப்பகுதியை, முந்திய பாக்கியங்களில் இருந்து சிறிது மாறுபட்ட வகையில் அணுகுவோம். முதலில் நாம் இவ்வசனத்தின் முடிவுப் பகுதியை (வாக்குத்தத்தத்தை) பற்றிப் பேசுவோம்: “அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னப்படுவார்கள்.” பின்பு நாம் இவ்வசனத்தின் தொடக்கத்தை (நிபந்தனையை)ப் பற்றிக் கலந்துரையாடுவோம்: “சமாதானப்பண்ணுகிறவர்கள்.” இது நம்மை, மத்தேயு 5:9ன் நமது காலத்திற்கான பயன்பாட்டுடன் முடிக்க நம்மை அனுமதிக்கும்.

“... அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னப்படுவார்கள்.”

மற்ற எல்லாப் பாக்கியங்களில் உள்ளது போன்றே, சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களின் பாக்கியம் அல்லது மகிழ்ச்சி என்பது வாக்குத்தத்தத்தில் காணப்படுகிறது: “அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் (sons) என்னப்படுவார்கள்.” KJV வேதாகமத்தில் “அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகள் (children) என்னப்படுவார்கள்” என்றுள்ளது, ஆனால் “children” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தையானது “son” என்பதற்கான (hijos என்ற) கிரேக்க வார்த்தையின் பன்மைச்சொல்லாக உள்ளது. இங்கு பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்றொடர், ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள், தேவனுடைய மகன்கள் மற்றும் மகள்கள் ஆகிய இருபாலரையும் குறிக்கும் பொதுப்பால் கருத்தில் உள்ளது.³ இது என்ன ஒரு ஆச்சரியம் நிறைந்த வாக்குத்தத்தமாக உள்ளது: தேவனுடைய மகன்கள் மற்றும் மகள்கள் என்று அழைக்கப்பட்டிருந்தல், அரசரின் மகன்கள் மற்றும் மகள்களாக இருந்தல், அண்டத்தைப் படைத்தவரின் மகன்கள் மற்றும் மகள்களாக இருந்தல்!

இந்த வாக்குத்தத்தம் மனஎழுச்சியூட்டக் கூடியதாக உள்ளது, ஆனால் “தேவனுடைய புத்திரர்” என்ற சொற்றொடரின் மறைகருத்துக்களை நாம் புரிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாக உள்ளது. “உடைய புத்திரர்” என்பது “இயல்பில் பங்கேற்றல்” என்ற அர்த்தத்தின் எபிரெய்ச் சொல்விளக்கமாக இருந்தது. பரன்பா என்பவர், “ஆறுதலின் மகன்” என்று அழைக்கப்பட்டார் (நடபடிகள் 4:36), ஏனென்றால் மற்றவர்களை ஊக்கமுட்டுதல் என்பது அவரின் இயல்பாக இருந்தது. “தேவனுடைய புத்திரர்” என்பது தேவனுடைய இயல்பில் பங்கேற்பவர்கள் என்று மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. நாம் பின்வரும் சொல் விளக்கத்தைக் கொண்டுள்ளோம்: “தந்தையைப் போல மகன்.” [இது தமிழில் “அப்பனுக்குப் பிள்ளை தப்பாமல் பிறந்துள்ளது” என்ற பழமொழியாக வழங்கப்படுகிறது.] தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில் நமக்கு அதுவே அறைகூவலாக உள்ளது (காண்க மத்தேயு 5:48). நமது வசனப்பகுதியில் “தேவனுடைய புத்திரர்” என்ற சொற்றொடர், சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருத்தலுக்குத் தேவனுடைய இயல்பில் பங்கேற்பவரைத் திட்டவாட்டமாகக் குறிக்கிறது.

தெய்வீக சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள்

நீதிமொழிகள் 6:16-19ன்படி, “ஆறு காரியங்களைக் கர்த்தர் வெறுக்கிறார்,

ஏழும் அவருக்கு அருவருப்பானவைகள்.” “சகோதரருக்குள்ளே விரோதத்தை உண்ணுபண்ணுதல்” என்பது ஏழாவதாக உள்ளது. தேவன் விரோதத்தை வெறுக்கிறார் மற்றும் சமாதானத்தை நேசிக்கிறார். அவர், “சமாதானத்தின் தேவன்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளார் (ரோமர் 15:33). பாவமானது இசைவிணக்கம் இல்லாமலையும் மரணத்தையும் கொண்டுவருவதற்கு முன்புவரையிலும், சமாதானத்தில் நிரப்பப் பட்டிருந்த ஒரு உலகத்தை அவர் உண்டாக்கினார். சமாதானத்தை மீளக்கட்டுவதற்காக, பாவ நோய்வாய்ப்பட்ட, கலகம் நிறைந்த இந்த உலகத்திற்குள் அவர் தமது குமாரனை, “தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனை” அனுப்பினார் (காண்க யோவான் 3:16).

தேவன் சமாதானத்தை எவ்வளவாக நேசிக்கிறார் என்பதை மதித்து உணருவதற்கு நாம், அவரது குமாரனாகிய இயேசுவை மாத்திரமே உற்றுநோக்குவது அவசியமாக உள்ளது (காண்க யோவான் 14:9). கிறிஸ்து “சமாதானப்பிரபு”வாக இருப்பார் என்று தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கப்பட்டது (ஏசாயா 9:6). அவரது பிறப்பு “பூமியிலே சமாதானமும், மனுஷர்மேல் பிரியமும் உண்டாவதாக” என்ற சொற்றொடருடன் அறிவிக்கப்பட்டது (லூக்கா 2:14). அவர் மரிப்பதற்குச் சற்று முன்னர் தமது சீஷர்களிடத்தில், “சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப்போகிறேன், என்னுடைய சமாதானத்தையே உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்று கூறினார் (யோவான் 14:27அ). அவர் தமது மரணத்தின் மூலமாக, (சமீபமாயிருந்த) யூதர்களுக்கும் (தூரமாயிருந்த) புறஜாதியாருக்கும் சமாதானத்தைக் கொண்டுவந்தார் (எபேசியர் 2:16, 17; காண்க கொலோசெயர் 1:20).

நமது பிதாவைப் போலிருத்தல்

நீங்கள் நானும் தேவனைப் போல மற்றும் இயேசுவைப் போல இருக்கும்படி அறைகூவல் விடப்பட்டுள்ளோம். “யாவரோடும் சமாதானமாயிருக்கவும், ... நாடுங்கள்” (எபிரெயர் 12:14; காண்க 2 தீமோத்தேயு 2:22); “... சமாதானத்துக்கடுத்தவைகளையும், அந்நியோந்நிய பக்திவிருத்தி உண்டாக்கத்தக்கவைகளையும் நாடக்கடவோம்” (ரோமர் 14:19).

நாம் சமாதானத்தை நாடினால், நாம் “தேவனுடைய புத்திரர்” என்று அழைக்கப்படுவோம். ஹியூகோ மெக்கார்டு என்பவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

படைப்பினால் எல்லா மனிதர்களுமே “தேவனுடைய புத்திரர்களாக” இருந்தனர் (ஆதியாகமம் 6:2; லூக்கா 3:38). ஆனால் சாத்தானால் விரிக்கப்பட்ட வலையில் சிக்கியபின்பு மனிதர்கள் “ஆதிமேன்மையைக் காத்துக்கொள்ளாமல்” போன சில தூதர்களைப் போலாகினர் (யூதா 6) மற்றும் இப்போது பிசாசின் பிள்ளைகள் என்று ஏற்புடைய வகையிலும் தெய்வீகத்திலும் பெயரிடப்பட்டுள்ளனர் (யோவான் 8:44; நடபடிகள் 13:10).⁴

இருப்பினும் நாம் சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருந்தால், நாம் “தேவனுடைய புத்திரர்” என்று அழைக்கப்படுவோம்.

யார் நம்மைச் தேவனுடைய புத்திரர் என்று அழைப்பார்கள்? சில வேளைகளில் மற்றவர்கள் இப்படி அழைப்பார்கள். இரண்டு சகோதரர்கள்

ஒப்புரவு ஆகுதலுக்கு நாம் உதவுகிறபோது அல்லது ஒரு இல்லத்தில் சமாதானத்தை மீளக்கட்டுவிக்க நாம் உதவும்போது, அதில் இருப்பவர்கள் அடிக்கடி நன்றிநிறைந்தவர்களாக உள்ளனர். இருப்பினும் இப்படிப்பட்டதே எப்போதும் நடப்பதில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். சமாதானத்தை மீளக்கட்டுவிக்கச் செய்யப்படும் முயற்சிகள் சிலவேளைகளில் பாராட்டப்படுவதில்லை. இல்லம் சார்ந்த வழக்குகளே அன்றாடம் கையாள்வதில் மிகவும் அபாயமான சூழ்நிலைகளாக உள்ளன என்று காவல்துறை அலுவலர்கள் அடிக்கடி கூறுகின்றனர். உதாரணமாக, ஒரு மனிதர் தமது மனைவியை அடிக்கடி காவல்துறை தடைசெய்ய முயற்சித்தால், கணவர் மற்றும் மனைவி ஆகிய இருவருமே அலுவலர்களுக்கு எதிராகத் திரும்பலாம். அதே வேளையில், சமாதானத்தை உண்டாக்கும் நம்முடைய நல்ல எண்ணமானது தலையிடுதலாக கண்ணோக்கப்படக்கூடும். மற்றும் வழக்கில் நாம் ஒருதலைப் பட்சமாக இருக்க மறுத்தால், இருபக்கங்களிலும் உள்ள மக்கள் நம்மைத் தாக்கத் தொடங்கலாம். அதனால்தான், நாம் சமாதானம் செய்கிறவர்களாக இருந்தால், மக்கள் - எப்போதும் மல்ல ஆனால் - அவ்வப்போதுதான் நம்மை “தேவனுடைய புத்திரர்” என்று அழைப்பார்கள் என்று நான் கூறுகிறேன். அப்படியென்றால், சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களை “தேவனுடைய புத்திரர்” என்று யார் அழைப்பார்? தேவன் அவ்வாறு அழைப்பார். அவர் சமாதானத்தை மேம்படுத்துகிறவர்களைத் தமது பிள்ளைகள் என்று ஒப்புக்கொள்வார்.

தேவன் தமது பிள்ளை என்று குறிப்பிடுவதற்கு, சமாதானம் பண்ணுகிறவராக இருத்தல் என்பது மாத்திரமே அவர் கேட்டுக்கொள்ளும் விஷயமாக இருப்பதில்லை. இந்த உலகத்தில் நாம் இசைவிணக்கத்தை மீளக்கட்டி எழுப்புவதற்கு கடினமாக உழைத்தால், நாம் தாமதமே தேவனுடைய பிள்ளைகள் ஆகிவிடுகிறோம் என்று இயேசு கூறவில்லை. தேவனுடைய குடும்பத்தில் இல்லாமல் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் ஆக இயலாது, மற்றும் அந்தக் குடும்பத்தில் இருப்பதற்கு நாம் அதற்குள் “பிறக்க” வேண்டும்: நாம் “சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்த” நமது நிலையில் (காண்க 1 பேதுரு 1:22), “ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் பிறத்தல்” (காண்க யோவான் 3:3, 5). இந்த கீழ்ப்படிதல் இயேசுவில் விசுவாசம் மற்றும் நம்பிக்கை வைத்தல் ஆகியவற்றையும் ஞானஸ்நானத்தையும் உள்ளடக்குகிறது. பவுல், “நீங்களெல்லாரும் கிறிஸ்து இயேசுவைப்பற்றும் விசுவாசத்தினால் தேவனுடைய புத்திரராயிருக்கிறீர்களே. ஏனெனில், உங்களில் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள் எத்தனைபேரோ, அத்தனைபேரும் கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொண்டீர்களே” என்று எழுதினார் (கலாத்தியர் 3:26, 27; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). நாம் தாழ்மையான கீழ்ப்படிதலில் கர்த்தரிடம் வரும்போது, தேவன் நம்மை அவரது சபையில் சேர்த்துக் கொள்கிறார் (நடபடிகள் 2:47), அது அவரது “வீடாக” உள்ளது (காண்க 1 தீமோத்தேயு 3:15; “குடும்பம்”; McCord) கிறிஸ்தவர்கள் ஆவதற்கு செய்யும்படி தேவன் கூறியுள்ளவற்றைச் செய்யாமல் நாம் அவரது மகன்களாகவும் மகன்களாகவும் முடியாது. நாம் மறுபடியும் பிறந்து தேவனுடைய பிள்ளைகளாக இருந்தும், நாம் அவரது இயல்பில் பங்குகொண்டு சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக ஆகாத வரையில், நாம் “தேவனுடைய பிள்ளைகளாக” நடந்துகொள்வதில்லை.

சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள் எப்போது “தேவனுடைய புத்திரர்கள்”

என்னப்படுவார்கள்? இதில் ஒருபகுதி நிறைவேற்றம் இந்த வாழ்விலும் முழுநிறைவேற்றம் இனிவரும் வாழ்விலும் உள்ளது என்று நாம் மீண்டும் ஒருமுறை கருத்துக்கூற என்னை அனுமதியுங்கள். இந்த வாழ்வைப் பொறுத்த மட்டில் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல், “மேலும் நீங்கள் புத்திரராயிருக்கிறபடியினால், அப்பா, பிதாவே! என்று கூப்பிடத்தக்கதாகத் தேவன் தமது குமாரனுடைய ஆவியை உங்கள் இருதயங்களில் அனுப்பினார்” என்று கூறினார் (கலாத்தியர் 4:6; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது).⁵ ஒரு கருத்தில் ஏற்கனவே நாம் தேவனுடைய புத்திரர்களாக இருக்கிறோம் - ஆனால் “புத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படுதலின்” செயல்முறையானது, நமது பிதாவுடன் பரலோகத்தில் நாம் இருக்கும் நாள் வரும் வரையிலும் முழுமையடைந்திருக்காது. பவுல், “இனி நம்மிடத்தில் வெளிப்படும் மகிமை” மற்றும் “நம்முடைய சரீர மீட்பாகிய புத்திரசுவிகாரம் வருகிறதற்குக் காத்திருத்தல்” ஆகியவற்றைப் பற்றி எழுதினார் (ரோமர் 8:18, 23; மேலும் காண்க வசனம் 19).⁶ பரலோகத்தில் தேவனுடைய பிள்ளைகளின் நிலையைப் பற்றி இயேசு கூறுகையில், அவர்கள் ... தேவதூதருக்கு ஒப்பானவர்களும், தேவனுக்குப் பிள்ளைகளும்மாயிருப்பதால்” அவர்கள் இனி மரிக்கவும் மாட்டார்கள் என்று அவர் கூறினார் (லூக்கா 20:36). நாம் இந்த வாழ்வைப் பற்றியோ அல்லது இனிவரும் வாழ்வைப் பற்றியோ, எதைப்பற்றிப் பேசினாலும், இதைவிட அதிகமாக மன எழுச்சியூட்டும் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கற்பனை செய்தல் கடினமாக உள்ளது: தேவன் நம்மைத் தமது புத்திரர்கள் என்று, தமது மகன்கள் மற்றும் மகள்கள் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்!

“சமாதானம்பண்ணுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள் ...”

வாக்குத்தத்தத்தைக் கண்ணோக்கியுள்ள நிலையில் நாம், சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருத்தல் என்ற நிபந்தனையை நிறைவேற்ற இன்னும் அதிக விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருத்தல் என்பதில் அடங்கியுள்ளது என்ன? “சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள்” என்ற வார்த்தை, சமாதானம் என்பதற்கான (*eirene* என்ற) வார்த்தையை “பண்ணுதல்” என்பதற்கான (*poieo* என்ற) வார்த்தையுடன் இணைத்துப் பெற்ற (*eirenopeios* என்ற) வார்த்தையில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒன்றிணைவு புதிய ஏற்பாட்டில் மிக அரிதாகவே காணப்படுகிறது,⁷ ஆனால் “சமாதானம்” என்பதற்கான (*eirene* என்ற) வார்த்தை என்பது முறைகளுக்கு மேல் காணப்படுகிறது.⁸ *Eirene* என்பது “இசைவினைக்கமான உறவுகள்” மற்றும் அதன் விளைவாக வருகிற “ஓய்வு மற்றும் மனதிருப்தியின் கருத்து” என்பதைக் குறிக்கிறது. *Shalom* என்பது இதற்கு இணையான எபிரெய வார்த்தையாக உள்ளது.⁹ *Shalom* என்ற வார்த்தையைப் பற்றி வில்லியம் பார்க்கோ பின்வருமாறு எழுதினார்:

எபிரெய மொழியில் சமாதானம் என்பது எதிர்மறை நிலையில் மாத்திரம் ஒருக்காலும் இருப்பதில்லை; இது கலகம் இல்லாமை என்பதை மாத்திரம் ஒருக்காலும் குறிப்பதில்லை; எபிரெய மொழியில் சமாதானம் என்பது எப்போதும், ஒரு மனிதரின் மிக உயர்வான நற்கண்மையை உண்டாக்கும் ஒவ்வொன்றையும் அர்த்தப்படுத்துகிறது. கிழக்கு நாடுகளில் ஒரு மனிதர் இன்னொருவருக்கு *Salaam* என்று - இதே வார்த்தையை - கூறும்போது,

அவர் மற்ற மனிதரிடம் பொல்லாத விஷயங்கள் இல்லாது இருப்பதை மாத்திரம் அர்த்தப்படுத்துவதில்லை; அவர் எல்லா நல்ல விஷயங்களும் அந்த மனிதரிடம் இருக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறார்.¹⁰

“சமாதானம்” என்ற வார்த்தை “சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள்” என்ற சொற்றொடரில் இன்றியமையாததாக உள்ளது, ஆனால் “பண்ணுகிறவர்கள்” என்ற வார்த்தையைப் புறக்கணித்து விட வேண்டாம். ஏழாவது பாக்கியம் தனிச்சிறப்பானதாக உள்ளது. பெரும்பான்மையான பாக்கியங்கள் எண்ணப்போக்கின் மீது வலியுறுத்தும் தருகிற அதேவேளையில், ஒரு சில பாக்கியங்கள் எண்ணப்போக்குடன் செயல்மீதும் வலியுறுத்தும் தருகின்றன. ஆனால் இந்த பாக்கியம் செயல்மீது கவனம் குவிக்கிறது. சரியான எண்ணப்போக்கு யூக்கிப்படுகிறது, ஆனால் நமது வேத வசனப்பகுதியில், சமாதானத்தை செயல்துடிப்புடன் நாடுபவர்களுக்கு மாத்திரம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் உரியதாக உள்ளது. சமாதானத்தை நேசிப்பவர்களை (இப்படிப்பட்டது பாராட்டத்தக்கதே) அல்லது சமாதானம் பற்றிப் பேசுபவர்களை (இது சிலவேளைகளில் தேவைப்படுகிறது) அல்ல, ஆனால் சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களையே ஆசீர்வதிப்பதாகக் கர்த்தர் வாக்குத்தத்தம் செய்தார்.

தேவன் “எந்த விலை கொடுத்தாகிலும் சமாதானம்” என்பதை விசுவாசிப்பவர்களை ஆசீர்வதிப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கவில்லை. சிலர் எந்த விலைகளைக் கொடுத்தாகிலும் இடர்ப்பாட்டைத் தவிர்ப்பவர்களாகக் இருக்கும் காரணத்தினால், சமாதானம் நிறைந்தவர்களாக, அல்லது சமாதானத்தை விரும்புகிறவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். வலிவார்ந்த இடர்ப்பாட்டை எதிர்கொண்டு அதைக் கையாளுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் அதை [இடர்ப்பாட்டை] புறக்கணித்துவிட்டு அது தனது சொந்த வழியில் புறம்பே சென்றுவிடும் என்று நம்பியிருக்கின்றனர். வழக்கமாக அது இவ்வாறு இருப்பதில்லை, மற்றும் அவை தொடங்கியதைக் காட்டிலும் பெரிய பிரச்சனையில் முடிகின்றன. இதைப் பற்றித் தேவன், தமக்கும் தமது வசனத்திற்கும் உண்மை நிறைந்தவர்களாக இருப்பதைக் காட்டிலும் சமாதானத்திற்கு உயர்ந்த முன்னுரிமை கொடுப்பவர்களை ஆசீர்வதிப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்யவில்லை என்பது நிச்சயம். யாக்கோபு, “பரத்திலிருந்து வருகிற ஞானமோ முதலாவது சுத்தமுள்ளதாயும், பின்பு சமாதான ... முள்ளதாயுமிருக்கிறது” என்று எழுதினார் (யாக்கோபு 3:17; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது).

சமாதானத்திற்காகப் பணிசெய்வதில் நாம், நீண்ட காலத்திற்கு அது நிலைத்திருந்தலின் அவசியம் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எங்களது மகள் சின்பி ஒரு சிறு பெண்ணாக இருந்தபோது, அவளுக்கு உடல்நலப் பிரச்சனைகள் பல இருந்தன, அவள் ஏராளமான மருந்துகளை உட்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. ஓ, அவள் அந்த மருந்துகள் யாவற்றையும் வெறுத்தாள்! நாங்கள் அவளது சிறிய உடலை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு அவளுடைய வாய்க்குள் மருந்தைத் திணித்துப் புகட்டியதை (வழக்கமாக அதில் பாதி வெளியே சிந்தி விடும்) நினைத்துப் பார்த்தல் என்பது இன்னமும் வேதனை நிறைந்ததாக உள்ளது. “எந்த விலைகொடுத்தும் சமாதானம்” என்பது, அவளுக்கு நாங்கள் மருந்துகள் கொடுக்காது இருக்கவேண்டும் என்று கட்டளையிடுவதாக இருக்கும்

- ஏனென்றால் மருந்துகள் கொடுக்கும் வேளையில் எங்கள் வீட்டில் சமாதானம் இருந்ததில்லை. இருப்பினும், அவள் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்பியதால், நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தை நாங்கள் மேற்கொண்டோம்.¹¹ அதுபோலவே, கர்த்தர் கனப்படுத்தும் சமாதானத்திற்கு நாம் எதிர்காலத்தின் மீது கவனம் குவிக்க வேண்டும்.

நாம் பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டு அவற்றைக் கையாளுதல் நமக்கு மகிழ்ச்சியற்றதாக இருக்கும் வேளையிலும் கூட நாம் அவற்றைக் கையாள வேண்டும். எனது சகோதரர் காய், சமாதானம் பண்ணுகிறவர் “தேவைப்பட்டால் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவார்,” ஆனால் அதில் மகிழ்ந்திருக்க மாட்டார் என்று விமர்சனம் செய்தார்.¹² தவறை கடிந்துகொள்ளாதலில் கூட சமாதானப்பண்ணுகிறவரின் அன்பு எல்லாருக்கும் தெளிவாக விளங்கும் (காண்க எபேசியர் 4:15).

கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன் சண்டைப்பண்ணுகிறவனாயிராமல், எல்லாரிடத்திலும் சாந்தமுள்ளவனும், போதக சமர்த்தனும், தீமையைச் சிக்கிறவனுமாயிருக்க வேண்டும். எதிர்பேசுகிறவர்கள் சத்தியத்தை அறியும்படி தேவன் அவர்களுக்கு மனந்திரும்புதலை அருளத்தக்கதாகவும், பிசாசானவனுடைய இச்சையின்படி செய்ய அவனால் பிடிபட்டிருக்கிற அவர்கள் மறுபடியும் மயக்கந்தெளிந்து அவன் கண்ணிக்கு நீங்கத்தக்கதாகவும், சாந்தமாய் அவர்களுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் (2 தீமோத்தேயு 2:24-26).

அது நமக்கு, “சமாதானம் பண்ணுகிறவர்” என்ற வார்த்தையினால் அர்த்தப்படுத்தாதவற்றைப் பற்றிய கருத்துக்கள் சிலவற்றை நமக்குத் தருவதாக இருக்க வேண்டும், ஆனால் அது அர்த்தப்படுத்துவது என்ன? நாம் இந்தச் சொற்றொடரைக் கேள்விப்படும்போது, பலவிதமான காட்சிகள் மனதிற்கு வரலாம்:¹³ பிள்ளைகளுக்கு மத்தியிலான விவாதம் ஒன்றைத் தாயானவள் தீர்த்துவைத்தல், பள்ளி மைதானத்தில் அமளி ஒன்றை ஒரு ஆசிரியர் கலைத்துப் போடுதல், உலகளாவிய சமாதான மாநாட்டில் ஒரு மேஜையைச் சுற்றி ஆண்களும் பெண்களும் அமர்ந்திருத்தல். இவையாவும் முக்கியமானவைகளே, ஆனால் நான், சமாதானப்பண்ணுதலின் நேர்மறைப் பகுதி பற்றிய நமது கலந்துரையாடலை இன்னும் சற்று அடிப்படையான விஷயத்தைக் கொண்டு தொடங்க விரும்புகிறேன்.

தேவனுடன் சமாதானம்

இந்த உலகத்தில் சமாதானம் என்பது இருதயத்தில் சமாதானத்துடன் தொடங்க வேண்டும், மற்றும் இருதயத்தில் சமாதானம் என்பது தேவனுடனான சமாதானத்துடன் தொடங்க வேண்டும். ஏசாயா, “துன்மார்க்கருக்குச் சமாதானம் இல்லையென்று என் தேவன் சொல்லுகிறார்” என்று எழுதினார் (ஏசாயா 57:21). தேவனுடன் சமாதானம் கொண்டிருப்பதற்கு நாம் நமது சித்தத்தை அவரது சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டும் (காண்க 2 நாளாகமம் 30:8). நம்மீதே நாம் நம்பிக்கை வைப்பதற்குப் பதிலாக, நாம் இயேசுவின் மீது நம்பிக்கை வைத்து அவரது சித்தத்தைச் செய்ய வேண்டும். பவுல், “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமாண்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால்,

நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துமூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்” என்று கூறினார் (ரோமர் 5:1). அப்போழுது, மற்றும் அப்பொழுது மாத்திரமே எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான தேவசமாதானம் நமது இருதயங்களையும் சிந்தைகளையும் காத்துக்கொள்ளும் (காண்க பிலிப்பியர் 4:7).

அடுத்ததாக, சமாதானம்பண்ணுகிறவர்களாக இருப்பதற்கு நாம், தேவனுடன் தனிப்பட்ட வகையில் சமாதானமாக இருத்தலைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றின் மீது அக்கறையாக இருக்க வேண்டும்; மற்றவர்கள் தேவனுடன் சமாதானமாக இருத்தலுக்கும் நாம் உதவிசெய்ய வேண்டும் (காண்க 2 கொரிந்தியர் 5:18, 20). சமாதானம் கொண்டவருடனுக்கான பெரும்பான்மையான முயற்சிகளைப் பற்றி எனக்கு மறுப்பு ஒன்றுமில்லை, ஆனால் இருதயங்களை மாற்றாத அப்படிப்பட்ட முயற்சி எதுவும், நிலையான விளைவுகளை உண்டாக்காது. அது ஒரு பெரிய, பிளவுபட்ட காயத்திற்கு ஒரு சிறு புண்கட்டும் துணியை இருதலைப் போன்றதாக உள்ளது.¹⁴ சமாதானம் கொண்டிராமலேயே வெறுப்புணர்வுகளை விட்டொழித்தல் என்பது சாத்தியமாகவே உள்ளது. ஒரு கணவரும் மனைவியும் தங்கள் வாய்மொழித் தாக்குதலை நிறுத்தியிருக்கலாம், ஆனால் விரோதமான சூழ்நிலை இல்லத்தில் நிலைத்திருந்தால், அங்கு உண்மையான சமாதானம் இருப்பதில்லை. புறம்பான சமாதானத்தைக் கொண்டிருத்தலுக்கு, முதலில் உள்ளான சமாதானம் இருக்க வேண்டும்.

உள்ளாகவும் புறம்பாகவும் நிலையான சமாதானம் கொண்டிருப்பதற்கு மக்கள், தங்கள் இருதயங்களையும் தங்கள் வாழ்வையும் தேவனுக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டும். தனிநபர்கள் கர்த்தரிடம் நெருங்கிச் சேருகையில், அவர்கள் ஒருவர் மற்றவருடனும் நெருங்கிச் சேருவார்கள்.¹⁵ பழங்கால உலகத்தில், யூதர்களுக்கும் புறஜாதிகளுக்கும் இடையில் மாபெரும் பிளவு ஒன்று இருந்தது, அது இயேசு மூலமாக மாத்திரமே இணைக்கப்படக் கூடியதாக இருந்தது. எபேசியர் 2ல் இருந்து வரும் பின்வரும் வசனப் பகுதியை ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்:

முன்னே தூரமாயிருந்த நீங்கள் [புறஜாதிகள்] இப்பொழுது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினாலே சமீபமானீர்கள். எப்படியெனில், அவரே நம்முடைய சமாதான காரணராகி, இருதிறத்தாரையும் [யூதரையும் புறஜாதியாரையும்] ஒன்றாக்கி, பகையாக நின்ற பிரிவினையாகிய நடுச்சுவரைத் [மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை] தகர்த்து, சட்டதிட்டங்களாகிய நியாயப்பிரமாணத்தைத் [மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை] தம்முடைய மாம்சத்தினாலே ஒழித்து, இருதிறத்தாரையும் [யூதரையும் புறஜாதியாரையும்] தமக்குள்ளாக ஒரே புதிய மனுஷனாகச் சிருஷ்டித்து, இப்படிச் சமாதானம்பண்ணி, பகையைச் சிலுவையினால் கொன்று, அதினாலே இருதிறத்தாரையும் [யூதரையும் புறஜாதியாரையும்] ஒரே சரீரமாகத் [சபையாக, எபேசியர் 1:22, 23] தேவனுக்கு ஒப்புரவாக்கினார். அல்லாமலும் அவர் வந்து, தூரமாயிருந்த உங்களுக்கும் [புறஜாதியாருக்கும்], சமீபமாயிருந்த அவர்களுக்கும் [யூதருக்கும்], சமாதானத்தைச் சவிசேஷமாக அறிவித்தார் (வசனங்கள் 13-17).

யூதர்களுக்கும் புறஜாதியாருக்கும் இடையில் இருந்த பிரிவினையை நீக்கி அவர்களை இயேசு இணைத்து போலவே, அவர் இன்றைய நாட்களில் போராடும் பிரிவினைக் குழுக்கள் - அவரிடம் வந்து அவருடைய சித்தத்திற்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுக்கும்போது - அவற்றிற்கு இடையிலான பிளவை நீக்கி அவற்றை ஒன்றிணைக்க அவரால் முடியும். மற்றவர்கள் கர்த்தரிடம் வந்து சேர்வதற்கு உதவி செய்தல் என்பது சமாதானம்பண்ணுகிறவருக்கு முக்கியமான விஷயமாக உள்ளது.

மற்றவர்களுடன் சமாதானம்

தனிப்பட்ட வகையில் தேவனுடன் சமாதானம் கொண்டிருத்தல் மற்றும் தேவனுடன் சமாதானம் கொண்டிருக்கும்படிப் பிறரை ஊக்குவித்தல் ஆகியவை முதன்மை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக உள்ளன. இருப்பினும் சமாதானம் பண்ணுகிறவருடைய பணியில் இவைமாத்திரமே உள்ளடங்கி இருப்பதில்லை. தேவனுடன் சமாதானமாயிருத்தல் என்பது நம்மைப் பிறருடன் சமாதானமாக இருக்க நம்மால் முடிந்த வகையில் சிறப்பாகச் செயல்படச் செய்வதாக இருக்க வேண்டும். இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு, “ஒருவரோடொருவர் சமாதானமுள்ளவர்களாயும் இருங்கள்” என்று கூறினார் (மாற்கு 9:50). பவுல், “கடைசியாக, சகோதரரே ... சமாதானமாயிருங்கள், அப்போழுது அன்புக்கும் சமாதானத்துக்கும் காரணராகிய தேவன் உங்களோடேகூட இருப்பார்” என்று எழுதினார் (2 கொரிந்தியர் 13:11).

என் மனம் கவர்ந்த ஒரு சொற்றொடரை ரோமர் 14:19ல் பவுல் பயன்படுத்தினார்: “ஆனபடியால் சமாதானத்துக்கடுத்தவைகளையும், ... நாடக்கடவோம்” (என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). “சமாதானத்துக்கடுத்தவைகள்” என்பதன் மூலம் பவுல் அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்பதை அவர் விளக்கிக்கூறவில்லை; அவர் தம் சிந்தையில் கொண்டிருந்தது என்ன என்பதைத் தமது வாசகர்கள் அறிந்திருக்கும்படி எதிர்பார்த்தார். நீங்கள் “சமாதானத்துக்கடுத்தவைகள்” மற்றும் சமாதானத்தை முறிப்பவைகள் பற்றி ஒரு பட்டியலைத் தயார் செய்தால், உங்கள் பட்டியலில் எதை உள்ளடக்குவீர்கள்?¹⁶ உங்கள் பட்டியல் பின்வருபவை போன்றவற்றை உள்ளடக்கி இருக்கலாம்:¹⁷

- பிறர் மீது அன்புகூருதல் என்பது சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதே வேளையில் அக்கறையற்ற எண்ணப்போக்கு சமாதானத்தை முறிக்கிறது.
- பிறர்மீது இரக்கமாக இருத்தல் என்பது சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதே வேளையில் கடுமையாயிருத்தல் சமாதானத்தை முறிக்கிறது.
- பிறருக்கு உதவிசெய்தல் என்பது சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதே வேளையில் பிறரின் தேவைகளைப் புறக்கணித்தல் சமாதானத்தை முறிக்கிறது.
- பொன்விதியை (மத்தேயு 7:12) பின்பற்றுதல் என்பது சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதே வேளையில் புறரை நாம் நடத்தும் வகைபற்றிக் கொஞ்சமே சிந்தித்தல் சமாதானத்தை முறிக்கிறது.
- இசைவிணக்கத்தின்மீது பலத்த விருப்பம் கொண்டிருத்தல் என்பது சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதே வேளையில் சண்டையிடும்

மனப்பாங்கைக் கொண்டிருத்தல் சமாதானத்தை முறிக்கிறது.

- அன்புகூரப்படக்கூடியவராக மற்றும் அணுகப்படக்கூடியவராக இருத்தல் என்பது சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதேவேளையில் மற்றவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதவராக இருத்தல் சமாதானத்தை முறிக்கிறது.
- நாம் [பிறர்மீது] மனவருத்தம் கொண்டிருக்கையில் அல்லது [பிறரால்] மனவருத்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கையில் (காண்க மத்தேயு 5:23, 24; 18:15) அந்தப் பிறரிடம் செல்வதற்குத் தைரியம் கொண்டிருத்தல் சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதேவேளையில் அவ்வாறு செய்வதற்குத் தவறுதல் அந்நியப்படுதலை ஊக்குவிக்கிறது.
- தீமைக்குப் பதில் நன்மை செய்தல் என்பது (காண்க ரோமர் 12:20, 21) சமாதானத்தை உண்டாக்குகிறது, அதேவேளையில் பழிக்குப்பழி வாங்க நாடுதல் சமாதானத்திற்கான எல்லா நம்பிக்கையையும் அழித்துப்போடுகிறது. நமது எதிராளிகளிடத்தில்கூட நாம் நண்பர்களாக இருக்கப் பிரயாசப்பட வேண்டும் (காண்க மத்தேயு 5:25; நீதிமொழிகள் 16:7).¹⁸

நாம் நமது பட்டியல்களைத் தயாரிக்கையில், அதன் உச்சியில் ஒருவேளை, நம்மைக் காட்டிலும் பிறர் பற்றி அதிக அக்கறையாக இருத்தலின் பண்பு இருக்க வேண்டும். இயேசு கூறிய மிக்கடினமான சில விஷயங்களில் பின்வருவது ஒன்றாகும்: “ஒருவன் என்னைப் பின் பற்றி வர விரும்பினால், அவன் தன்னைத் தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக்கூடவன்” (மத்தேயு 16:24; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). மார்ட்டின் லாயிட் - ஜோன்ஸ் பின்வருமாறு எழுதினார்:

மனிதரீதியான இச்சை, பேராசை, சுயநலம், சுயத்தை மையங்கொண்டிருத்தல் என்பவையே நமது எல்லா இடர்ப்பாடுகளுக்கும் விளக்கமாக உள்ளது ... நாம் ஒவ்வொரு விஷயமும் நம்மைப் பாதிக்கும் வகையிலேயே அவற்றைக் கண்ணோக்குகிறோம் ... “இது என்னை எவ்வாறு பாதிக்கிறது? இது எனக்கு என்ன செய்கிறது?” இந்த ஆவியானது சண்டைகள், தவறான புரிந்துகொள்ளுதல் மற்றும் வழக்குகள் ஆகியவற்றிற்கே எப்போதும் வழிநடத்துகிறது, மற்றும் இது சமாதானம் பண்ணுகிறவராக இருத்தலுக்கு மறுப்புநிலையாக உள்ளது.¹⁹

சமாதானம் நொறுக்கப்படும்போது மற்றும் பிரிவினை உண்டாகிறபோது, பிரச்சனையினுடைய இருதயம் போன்ற மையப்பகுதியை உங்களால் கண்டறிய முடிகிறது என்றால், ஒன்று அல்லது அதிகமான தனிநபர்கள் தங்களைக் குறித்து அக்கறையுடையவர்களாக இருத்தலை நீங்கள் எவ்வித மாறுபாடும் இன்றி கண்டறிவீர்கள். ஒருவேளை அவர்கள் தங்களுக்குத் தகுதியானவற்றைத் தாங்கள் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கலாம் அல்லது ஒருவேளை அவர்கள் தங்கள் சுயவழியில் செல்லத் தீர்மானித்து இருக்கலாம்.

சமாதானம்பண்ணுகிறவர்களாக இருத்தலில் சுயநலமற்றவர்களாக இருத்தலின் முக்கியத்துவம் பற்றிய வேதாகமரீதியான பல விவரிப்புகள் உள்ளன. உதாரணமாக ஆபிரகாம் தமது சகோதரனின் மகனான லோத்துவினிடத்தில்,

“எனக்கும் உனக்கும், என் மேய்ப்பருக்கும் உன் மேய்ப்பருக்கும் வாக்குவாதம் வேண்டாம்; நாம் சகோதரர்” என்று கூறினார் (ஆதியாகமம் 13:8). பின்பு அவர், நிலத்தைத் தேர்ந்துகொள்வதில் முதல் வாய்ப்புக்குத் தாம் உரிமை பெற்றவராக இருந்தபோதிலும், லோத்துவுக்கு அவரது தெரிவு வாய்ப்பைக் கொடுத்தார் (வசனங்கள் 9-12). மற்ற உதாரணங்களும் தரப்பட முடியும்: “சொத்துக்களைக் காட்டிலும் சமாதானத்தை அதிகமாய் நேசித்த²⁰ ஈசாக்கு (காண்க ஆதியாகமம் 26:17-22), தாவீதிற்கும் தனது தகப்பன் சவுலுக்கும் இடையில் சமாதானம்பண்ண சுயநலமற்ற வகையில் முயற்சிசெய்த யோனத்தான் (காண்க 1 சாமுவேல் 18:1; 19:2-6; 20:30-33). இருப்பினும் சுயநலம் இல்லாத வகையில் சமாதானம் பண்ணுகிறவர் என்பதன் திட்டவட்டமான உதாரணமாக இருப்பவர் இயேசுவே. இயேசு “சிலுவையில் சிந்தின இரத்தத்திலே சமாதானத்தை உண்டாக்கினார்” என்று கொலோசெயர் 1:20ல் பவுல் குறிப்பிட்டார். “சமாதானத்தை உண்டாக்கினார்” என்பது “சமாதானம் பண்ணுகிறவர்” என்ற வார்த்தைக்கான வினைச் சொல் வடிவத்தில் இருந்து வருகிறது. இந்தக் கூற்றில், இயேசு சமாதானம் பண்ணுகிறவராயிருந்தார் என்று பவுல் உறுதிப்படுத்தினார். சமாதானம் பண்ணுகிறவர் என்ற வகையில் அவர் தமது உரிமைகளை வலியுறுத்துவதற்கு மாறாக, பூமிக்கு வருவதற்காகவும் (காண்க பிலிப்பியர் 2:5-8), தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் இடையிலும் மனிதருக்கும் மனிதருக்கும் இடையிலும் சமாதானத்தைக் கொண்டுவரவும், அந்த உரிமைகளை அவர் விட்டுக் கொடுத்தார்.²¹ சமாதானத்தைக் கொண்டு வருவதற்காக இயேசு ஒரு சிலுவையில் தாம் ஆணியடிக்கப்படுவதற்க்கூட மனவிருப்பம் கொண்டிருந்தார். அவர் நிறைவான சமாதானம் பண்ணுகிறவராக, சுயநலமற்ற வகையில் சமாதானம் பண்ணுகிறவராக இருக்கிறார்.

இங்கு கலந்துரையாடப்பட்ட பண்புகள் யாவும் நம்மிடத்தில் இருந்தாலும் மற்றும் பிறருடன் சமாதானமாக வாழ்வதற்கு நம்மால் இயன்ற வகையில் மிகச்சிறப்பானவற்றைச் செய்தாலும், சிலர் நம்முடன் சமாதானமாக இருப்பதற்கு இன்னும் மறுத்து விடுவார்கள். ரோமர் 12:18ல் நாம், “கூடுமானால் உங்களாலானமட்டும் எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருங்கள்” என்று வாசிக்கிறோம் (என்னால் வலியுறுத்தப்பட்டது). ஒவ்வொருவருடனும் சமாதானமாக இருத்தல் என்பது சாத்தியமற்றதாகிறது. ஒரு உறவுமுறையில் ஒரு பாதியை - நமது பாதியை - மாத்திரமே நாம் கட்டுப்படுத்த இயலும். இருப்பினும் “எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருப்பதற்கு” நம்மால் முடிந்த எல்லாவற்றையும் நாம் செய்வோமாக.

மற்றவர்களுடன் சமாதானமாக இருத்தல் என்பது பற்றி மேலும் ஒரு கருத்து குறிப்பிடப்பட வேண்டும். சமாதானம் பண்ணுகிறவர் பிறருடன் சமாதானமாக வாழ்வதற்குத் தம்மால் முடிந்த மிகச்சிறப்பானவற்றைச் செய்வது மாத்திரல்ல, ஆனால் அவர் சண்டையிடும் கோஷ்டிகளுக்கு இடையில் சமாதானத்தை மேம்படுத்துதலையும் செய்கிறார். மோசே, சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த தமது சக எபிரெயர்களைப் பிரிக்க முயற்சி செய்தது பற்றி (யாத்திராகமம் 2:13, 14), அல்லது பவுல், சபையில் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்த இரண்டு சகோதரிகள் இசைவினைக்கமாக வாழவேண்டும் என்று வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டது பற்றி (பிலிப்பியர் 4:2) நாம் நினைத்துப் பார்க்கலாம். நேரம் அனுமதிக்கும் என்றால், நாம் இல்லத்தில் (காண்க நீதிமொழிகள் 15:17),

சபையில் (காண்க 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:13), சமூகத்தில் மற்றும் உலகத்தில் சமாதானத்தின் அவசியம் பற்றிக் கலந்துரையாட முடியும்.

சாமர்த்தியம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றிற்கான தேவை உட்பட (காண்க நீதிமொழிகள் 25:11; யாக்கோபு 1:5), மற்றவர்கள் மத்தியில் சமாதானத்தை மேம்படுத்துவதற்குத் தேவையான பண்புகளின் கூடுதல் பட்டியல் ஒன்றை நாம் ஏற்படுத்த முடியும். சில சூழ்நிலைகளில் தமது வாய்களை மூடிக்கொண்டு இருத்தல் என்பதே சமாதானம் பண்ணுவதற்கு நாம் செய்யக்கூடிய மாபெரும் பங்களிப்பாக இருக்கிறது.²² சாலொமோன் “விறகில்லாமல் நெருப்பு அவியும்; கோள்சொல்லுகிறவனில்லாமல் சண்டை அடங்கும்” என்று எழுதினார் (நீதிமொழிகள் 26:20). பொறுமையும் அவசியமானதாக உள்ளது (காண்க 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:14) மற்றும் பலமும் ஊக்கமும் கூட அவசியமானவையாக உள்ளன (காண்க 2 கொரிந்தியர் 5:7; எபேசியர் 6:10). அமெரிக்க நாட்டின் செனட்டரான ஹியூபர்ட் ஹம்பரீ என்பவர், “முரண்பட்டு நிற்கும் குழுக்களின் இடையில் பேச்சு வார்த்தை நடத்துதல் என்பது வழுக்கும் பாறைமீது நடந்து ஆற்றைக் கடத்தல் போன்றதாக உள்ளது ... அது இடர்ப்பாடு உள்ளதுதான், ஆனால் அது ஒன்றுதான் கடந்து செல்லும் வழியாக இருக்கிறது” என்று ஒருமுறை கூறினார்.²³

தேவனுடன் சமாதானமாயிருத்தல் அல்லது மனிதருடன் சமாதானமாயிருத்தல் ஆகிய எதைப் பற்றி நாம் பேசினாலும், அவற்றில் எதுவும் கர்த்தரின் உதவியின்றிச் சாத்தியமாவதில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வது அவசியமாக உள்ளது. இயல்பாகவே சமாதானம் நிறைந்தவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு, பிரச்சனைகளைத் தவிர்க்க முயற்சிப்பதற்குப்பதிலாக அவற்றைக் கையாளக் கற்றுக் கொள்வதில் தேவனுடைய உதவி தேவைப்படுகிறது. இயல்பாகவே சண்டையிடுபவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு, சமாதானம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்று காண்பதற்குத் தெய்வீக கண்ணோக்கு தேவைப்படுகிறது. முன்பே குறிப்பிட்டபடி, “சமாதானம்” என்பது “ஆவியின் கனிகளில்” ஒரு பகுதியாக உள்ளது (கலாத்தியர் 5:22). நாம் நமது வாழ்வின் மீது அதிகாரம் செலுத்தத் தேவனுடைய ஆவியானவரையும் அவரது வசனத்தையும் எந்த அளவுக்கு அனுமதிக்கிறோமோ (எபேசியர் 6:17) அந்த அளவுக்கே நாம் தேவனுடன் சமாதானம் கொண்டிருக்கிறோம் மற்றும் பிறருடன் சமாதானத்தைக் கண்டறிய முடிகிறது.

தேவனே, சமாதானத்தை நேசிப்பவர்களாக மற்றும் சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருப்பதில் நாங்கள் தவறியுள்ளதை எங்களுக்கு மன்னியும். சமாதானத்தைத் தடைசெய்த எங்கள் சுயமையங்கொண்ட தன்மைக்காக எங்களை மன்னியும். நாங்கள் மனதிலும் இருதயத்திலும் சமாதானம் கொண்டிருக்கும்படி உமது இரக்கத்தை எங்கள் மீது பொழிந்தருளும். பின்பு நாங்கள் சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாக இருக்கும்படி தீர்மானிக்க எங்களுக்கு உதவி செய்யும். எல்லா மனிதர்களோடும் சமாதானமாயிருப்பதை நாங்கள் நாடும்படிக்கு எங்களுக்குப் பலத்தையும் பொறுமையையும் தாரும். உமது குமாரனாகிய இயேசுவின் நாமத்திலே ஜெபிக்கிறோம் பிதாவே, ஆமென்.

முடிவுரை

“சமாதானம்பண்ணுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னப்படுவார்கள்.” “கலகம்பண்ணுகிறவர்கள் சபிக்கப்பட்டவர்கள்; அவர்கள் சாத்தானுடைய பிள்ளைகள் என்னப்படுவார்கள்” என்பது இதன் எதிர்மறையாக இருக்கும்.²⁴ நீங்கள் ஒரு சமாதானம் பண்ணுகிறவராக இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் தேவனுடைய மகனாக அல்லது மகளாக இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் தேவனுடனும் மற்றவர்களுடனும் சமாதானத்தை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கிறீர்களா? இல்லை என்றால் விசுவாசம் மற்றும் கீழ்ப்படிதலில் இயேசு கிறிஸ்துவிடமாய்த் திரும்புங்கள்.

குறிப்புகள்

¹Adapted from Don Humphrey, *The Beatitudes* (Burlington, Mass.: Eternity Press, 1969), 60. ²Adapted from Robert Wells, “Beatitudes - Their Significance and Meaning” (<http://members.tripod.com/~robertwells/Beatitudes.html>; Internet; accessed 29 April 2008). ³“தேவனுடைய மகள்” மற்றும் “தேவனுடைய மகன்கள்” என்ற சொற்றொடர்கள் வேதாகமத்தில் காணப்படுவதில்லை. ஒருவேளை பழங்காலத்தில் மகன்கள் மாத்திரமே உடைமைக்கு உரிய வாரிசுகளாக இருந்தனர் என்ற வழக்கத்தினால் “மகன்கள்” மீது வலியுறுத்தம் உள்ளது எனலாம். ⁴Hugo McCord, *Happiness Guaranteed* (Murfreesboro, Tenn.: Dehoff Publications, 1956), 51. McCord’s quotations are from the KJV. ⁵Teknon, பிள்ளை என்பதன் பன்மைச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிற 1 யோவான் 3:1, 2ஐயும் காணவும். ⁶ஒரு கருத்தில் நாம் ஏற்கனவே சவிகரிக்கப்பட்டு புத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளோம் (ரோமர் 8:15), மற்றும் இன்னொரு கருத்தில் நாம் பரலோகத்திற்குச் சென்று அங்கிருக்கும் காலம் வரும் வரையிலும் சவிகரித்தல் என்பது முழுமையடையாது (வசன் 23). இதன்மீதான கலந்துரையாடலை, டேவிட் ரோப்பரின் “ரோமர், 3” என்ற புத்தகத்தில் பக்கங்கள் 148-165 வரையுள்ள “நம்பிக்கையினால் வாழ்தல்” என்ற பாடத்தில் காணவும். ⁷புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தக் குறிப்பிட்ட வார்த்தை மத்தேயு 5:9ல் மாத்திரமே காணப்படுகிறது; ஆனால் இவ்வார்த்தையின் வினைவடிவம் கொலோசெயர் 1:20ல் காணப்படுகிறது; மற்றும் “பண்ணுதல்” மற்றும் “சமாதானம்” ஆகியவற்றிற்கான கிரேக்க வார்த்தைகள் யாக்கோபு 3:18ல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ⁸James M. Tolle, *The Beatitudes* (Fullerton, Calif.: Tolle Publications, 1966), 68. ⁹W. E. Vine, Merrill F. Unger, and William White, Jr., *Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1985), 464. ¹⁰William Barclay, *The Gospel of Matthew*, vol. 1, The Daily Study Bible Series (Philadelphia: Westminster Press, 1958), 103.

¹¹ஒரு குழந்தைக்கு நோய்த்தடுப்பிற்காக அல்லது நோயைக் குணமாக்குவதற்காக ஊசி போடுதல் என்பது இதேபோன்ற விவரிப்பாக உள்ளது. ஒரு ஊசியைப் போட்டுக்கொள்ள விரும்பும் எந்தக் குழந்தையையும் நான் அறிந்ததில்லை! ¹²Coy D. Roper, e-mail correspondence, 13 September 2006. ¹³இந்தக் கருத்தை நீங்கள் வாழும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கதாகத் தழுவினமைத்துக் கொள்ளுங்கள். ¹⁴“பிரச்சனையின்மீது பேண்டு - எய்டு ஒன்றை இருதல்” என்பது அமெரிக்காவில் பயன்படுத்தப்படும் சொல் வழக்கமாக உள்ளது. ¹⁵ஒரு உதாரணம் என்ற வகையில், அப்போஸ்தலரான பவுல், எஜமானரான பிலேமோன் மற்றும் அடிமையான ஒநேசிமு ஆகியோரைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள், இவர்கள் யாவரும் பிரியமான சகோதரர்களாக இருந்தனர்

(காண்க பிலேமோன் 1, 16; கொலோசெயர் 4:9; 2 பேதுரு 3:15). ¹⁶இந்த பாடத்தை நீங்கள் ஒரு வகுப்பறையில் பயன்படுத்தினால், இது ஒரு நல்ல கலந்துரையாடலுக்கான கேள்வியாக இருக்கும். ¹⁷லெராய் பிரவுன்லோ என்பவர் எழுதிய “Do’s” and “Don’ts” for the Christian (Fort Worth, Tex.: Leroy Brownlow Publications, 1951), 53-57 என்ற புத்தகத்தில் “சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் விஷயங்களைப் பின்பற்றுதல்” என்ற தலைப்பில் ஒரு பாடம் உள்ளது. ¹⁸இதுவே நம்மை உண்மையிலேயே “தேவனுடைய புத்திரர்களாக்கும்” எண்ணப்போக்காக உள்ளது. மத்தேயு 5:43-45 வசனப்பகுதியானது மத்தேயு 5:9க்கான “மிகச்சிறந்த விளக்கவுரை” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மத்தேயு 5:45ல் உள்ள “புத்திரர்கள்” என்ற வார்த்தை மத்தேயு 5:9ல் உள்ள “புத்திரர்கள்” என்பதற்கான அதே கிரேக்க வார்த்தையில் இருந்து வந்துள்ளது. ¹⁹D. Martyn Lloyd-Jones, *Studies in the Sermon on the Mount*, vol. 1 (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1959), 119, 122. ²⁰McCord, 47.

²¹“மனிதர்” என்பது இவ்விடத்தில் பொதுப்பால் கருத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ²²“உங்கள் நண்பரைப் பற்றி யாரோ ஒருவரால் கூறப்பட்ட இரக்கமற்ற சில விஷயங்களை நீங்கள் உங்கள் நண்பரிடம் கூறினால் நீங்கள் உண்மையான நண்பராக இருப்பதில்லை” (Lloyd-Jones, 124). ஆமென்! ²³Quoted in Robert Schuller, *The Be (Happy) Attitudes* (Waco, Tex.: Word Books, 1985), 169. ²⁴Adapted from McCord, 46.